

Το διεθνές κοιμητήριο

Στο Διεθνές το Κοιμητήριο
κούρβουλα αμπελιού οι τάφοι
γείσα τσιμεντένια
σε σειρές. Μιλιούνια οι ακρίδες,
οι ακρίδες που πηδούν και θορυβούνε.

Στο Διεθνές το Κοιμητήριο
δεν τρεμοσβήνουνε καντήλια και κεράκια
όπως στα άλλα κοιμητήρια.
Μακριά, από ξένες χώρες,
ηλιόλουστες, φτωχές ή πλούσιες
με δόξα κι ιστορία,
χώρες με τις δικές τους ομορφιές
είναι φερτοί οι άγνωστοι θαμμένοι.

Ήσυχια – ήσυχια ξαπλώνουν
όπως αδέρφια σε μια κλίνη
σε ώραν αυγινή.
Γαλήνη.
Δεν ακούς παρά μονάχα,
μονάχα τις ακρίδες που πηδούνε.
Οι άγνωστοι θαμμένοι.

Αν μπορούσαν να ξυπνήσουν
όλοι και να ιδούν
ο καθένας τον εχθρό του
σκοτωμένον αδερφό.
Ω, αν μπορούσα να ξυπνήσω
το μακάβριο χορό.

Στο Διεθνές το Κοιμητήριο
στήλες
μάρμαρα πελεκημένα
θλιβερά βαριά μνημεία
πένθιμα σε υποβάλλουν. Και δεν ακούς
παρά μονάχα

μιλιούνια τις ακρίδες που πηδούνε.

Έλληνες, Σενεγαλέζοι,
Γάλλοι, Ιρλανδοί, Εγγλέζοι,
Αραπάδες, Ρώσσοι, Αυστραλοί,
Γερμανοί κι Ανατολίτες κι άλλοι
έχουν μονοιάσει σκοτωμένοι.
Το μίσος που τους πέθανε
σιωπή
και άγια αγάπη τώρα
στο Κοιμητήριο ξεβλασταίνει.

Στο Διεθνές το Κοιμητήριο
δάκρυ κανένα δεν επίκρανε τη γης
- μάταιοι νόστοι -
όσο κι αν τα μάτια σου γυρεύουν
λουλούδια από χέρια αγαπημένα
δεν θα ιδείς.

Κι όμως κάπου
προς τη γη σκυφτά κι ορφανεμένα
μάτια βουρκωμένα θα προσμένουν
κάθε μέρα, κάθε βράδυ,
μάταια πάντα απ' το σκοτάδι
σαν και χτες.

Του πολέμου νικημένοι ή νικητές
άγνωστοι, άμοιροι, αδικαίωτοι θαμμένοι
στού Μούδρου εδώ το Διεθνές.

Μούδρος, Καλοκαίρι 1948